

ADOLF HITLER

Kjære leder

ADOLF HITLER

Kjære leder

**Åtte artikler om Hitler
og
Sju dikt av Hitler
Sammenstilt fra
NS OPPFORDRING TIL KAMP
1990-1994**

**NSDAP/AO
Postboks 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.info & www.nsdapao.org**

Innholdsfortegnelse

Innledning

Artikler om Adolf Hitler

Hvem var Adolf Hitler

Pilegrimsreise

Julehistorie

Den 20. april

Adolf Hitler: selvoppofrelsens leder

Begynnelsen

Adolf Hitler i verdenskrigen

En bekjennelse

Dikt av Adolf Hitler

Tenk det!

Kameraten

Det var i krattet i Artois-skogen

Stille heltemot

Waldehren kirkegård i Pasewalk

På radiovakt

"Blå hvit og svart og hvit rød"

Innledning

Adolf Hitler var uten tvil den mest elskede lederen av noen nasjon!

Denne kjærligheten gjorde ham så vellykket. Denne suksessen gjorde ham så fryktet av fienden. Det er på grunn av denne frykten at motstanderen har svertet ham år etter år, tiår etter tiår.

Kjærlighet kan ikke overvinnes av hat. Sannhet kan ikke utryddes av løgn. Godhet kan ikke ødelegges av ondskap.

En dag vil tidevannet snu...

Gerhard Lauck
Oktober 1999 (110)

Hvem var Adolf Hitler?

av Michael Storm

Vår fører Adolf Hitler var en høyt begavet mann. Han mestret mange ekstremt krevende oppgaver, blant annet som krigsherre, politisk leder og grunnlegger, for å nevne noen. Etter min mening var krigsherrerollen, den rollen som fikk mest oppmerksomhet, ikke den *sanne* Hitler; selv om han utførte denne oppgaven med all sin kraft, var det likevel ikke hans egentlige kall (f.eks. frem til 1943 nektet han å omstille økonomien til total krig - Tyskland hadde ikke engang en krigs- og rustningsplan før da, et tegn på at krigen var påtvunget oss - og det var først i 1944 at kvinner ble innkalt til rustningstjeneste, fordi han til det siste hadde håpet at han kunne avslutte krigen uten å miste sitt livsverk).

Han var riktignok en glimrende politisk leder og en dynamisk statsmann, men for ham var dette nesten bare ytre fremtoninger som ennå ikke tilfredsstilte ham fullt ut. Til slutt, etter vinterkrisen på Østfronten, ble han fullstendig degradert til rollen som øverstkommanderende, som Føreren ble tvunget til å overta.

Adolf Hitlers indre natur, som han beholdt gjennom hele livet, var en skapers. Det er dette aspektet denne artikkelen på hans fødselsdag tar for seg. I motsetning til det negative bildet som jødiske medier har gitt av vår kjære leder, var han i virkeligheten den mest positive og konstruktive lederen i menneskehetens historie.

Som tenåring drømte han om å bli kunstner, og han klarte til og med å tjene til livets opphold som frilanskunstner. (Se boken *Adolf Hitler, The Unknown Artist*, #082 i vår engelske bokliste). Det var først da han søkte seg inn på kunsthøgskolen i Wien at han skulle oppdage sin egentlige misjon; skolen avslo søknaden hans, men sa at hans fremtid lå i arkitekturen, og at han burde søke seg dit. Men selv om han hadde ferdighetene, hadde han ikke avgangseksamen for å bli arkitekt, ettersom han hadde forlatt skolen kort tid etter farens død.

Gjennom hele livet forble Adolf Hitler imidlertid en kunstner, som tegnet hus, stadioner, broer og til og med tegnet om hele byer. Hver eneste en av disse kreasjonene bærer preg av hans sanne jeg. Senere var det Albert Speers oppgave som sjefsarkitekt for Førers rike å realisere ideer, skisser, tegninger og modeller.

Over hele Tyskland vokste det frem praktbygg, akkurat slik Føreren hadde drømt om. Byggeprogrammet hans varte fra 1933 til 1943! Men Tyskland hadde ikke nok arbeidskraft og råmaterialer til å fullføre bare en brøkdel av de planlagte prosjektene i løpet av disse ti årene. Tysklands opprustning tvang deretter frem en stans i byggeprogrammet i 1944. I 1938 hadde Frankrike fortsatt brukt mer penger på rustning enn det tyske riket! I 1939 ble det brukt mer penger på RAF i Storbritannia enn Hermann Göring brukte på det tyske Luftwaffe, og i 1940 hadde Frankrike dobbelt så mange moderne stridsvogner som Tyskland! Og disse to "fredselskende" demokratiene var de *svakeste* i den allierte koalisjonen som omringet vårt fedreland i den mest uhyrlige krigen menneskeheten noen gang har sett. Likevel tok det dem - USA, Sovjetunionen,

Storbritannia osv. - hele seks år å beseire lille Tyskland.

Det er klart at bygging av motorveier og bygninger, samt byforskjønnelse generelt, hadde svært høy prioritet for Føreren. Men selv disse gigantiske prosjektene gir ikke en tilstrekkelig demonstrasjon av Førerens indre natur - den var mye større enn som så!

Da Adolf Hitler som ukjent person ble det syvende medlemmet i partiet, satte han straks i gang en kampanje som forvandlet et obskurt utbryterparti til en altomfattende bevegelse, slik vi kan se på imponerende vis i Leni Riefenstahls film *Viljens triumf*. Ingenting av dette kunne ha skjedd uten lederens indre drivkraft. Å gjøre partiet til en ekte bevegelse var ingen enkel oppgave, særlig fordi man hele tiden måtte stå imot mektige fiender. Da partiets politiske gren til slutt talte millioner av medlemmer, grunnla Føreren flere underorganisasjoner, slik at hvert enkelt medlem kunne finne en oppgave etter eget forsyn. De mest kjente gruppene var SS, SA og HJ. Men det fantes også dusinvis av andre, mye større organisasjoner som støttet arbeidere, bønder, studenter osv. De hadde langt flere medlemmer enn SA, som bare talte to millioner. Førerens geni visste at folk måtte forenes for den nasjonale saken, og alt dette forente og knyttet folk sammen som aldri før eller siden har folk vært samlet.

Ikke bare grunnla Føreren verdenshistoriens mest altomfattende bevegelse - under de verst tenkelige forhold - men han skapte også den sterkeste økonomien i Europa. Da Føreren tok makten 30. januar 1933, var den tyske økonomien utbrent, et ulmende vrak. Arbeidsledigheten var på 25 prosent, riksmarken var verdiløs, internasjonal handel var umuliggjort av verdensdepresjonen, og Storbritannia nektet å gi Tyskland adgang til verdensmarkedet. Til og med tollunionen med Østerrike var blitt forbudt av den skammelige Versailles-traktaten. Kort sagt var Tyskland utarmet og omgitt av en mur av proteksjonisme fra fiendtlige nasjoner. Tyskland skulle forbli en økonomisk slave for all fremtid. For å gjøre vondt verre erklærte verdensjødedommen - med base i New York City - krig mot Nazi-Tyskland (mars 1933!). Den oppfordret til en verdensomspennende boikott av Tyskland, og utnyttet hele den jødiske finansmakten og alle dens politiske forbindelser over hele verden.

Lederen lot seg imidlertid ikke imponere av den tilsynelatende håpløse oppgaven han sto overfor. Uten å nøle grep han ledelsen av en stat uten ror og begynte den herkuliske oppgaven med å bygge opp en ny nasjonaløkonomi. Med en utrolig hastighet forvandlet Føreren Weimarrepublikkens sykelige økonomi til en vital, sterk og dynamisk økonomi. Millioner av mennesker fikk arbeid igjen, og familier kunne endelig starte på nytt.

En veritabel flom av håp gjennomsyret hver eneste fabrikk. I 1938 var Tyskland endelig den ledende økonomiske makten i Europa - og dermed Englands og Frankrikes mest forhatte fiende. Nå var det til og med mangel på arbeidskraft i Tyskland, slik at selv italienere, franskmenn og polakker kom til riket for å brødfø familiene sine hjemme!

Dessverre for verdensfreden var det bare det nasjonalsosialistiske Tyskland som kom seg fri fra den jødiske verdensdepresjonens klør. USA var fortsatt i sitt grep den 7. desember 1941, og England kunne aldri frigjøre seg fra det. Krigen kunne bare muliggjøres av Halle fra USA og streng rasjonering, og etter krigen sank England tilbake til førkrigsdepresjonen - og imperiet var også borte.

Hvor enorme Adolfs Hitlers bragder enn var - fornyelsen av byene, partiet, økonomien, etableringen av en (ekte!) velferdsstat - så var de ikke engang kronen på verket i førerens liv. På 1930-tallet forsikret den største tyske statsmannen gjentatte ganger utenlandske regjeringssjefer om at nasjonalsosialismen ikke var en eksportideologi (som den jødiske

bolsjevismen) som invaderte alle land for å erobre dem til fordel for en marxistisk superstat. Den nasjonalsosialistiske revolusjonen var en tysk revolusjon, og de andre degenererte plutokratiske demokratiene hadde ingenting å frykte. Men de var redde! De var ikke redde fordi de antok at Hitler ville komme over dem, nei, de var redde fordi det var mulig at Hitlers verk kunne finne etterfølgere i andre land. Derfor måtte de knuse det blomstrende Tyskland så fort som mulig, før verden fikk øynene opp for nasjonalsosialismens velsignelser!

Jødernes hat mot den ariske renhetens gjenkomst kulminerte i en verdenskrig der det frie Tyskland måtte kjempe mot marionettene til den internasjonale jødedommen. Men selv på krigens høydepunkt, selv da Tysklands fienders overlegenhet ble stadig tydeligere, strømmet hundretusener fortsatt til under nasjonalsosialistenes fane for å kjempe ikke bare for Tyskland, men for en ny, sunn og rettferdig verdensorden. Målet var å etablere et forent arisk Europa.

Til å begynne med tenkte ikke Hitler så mye på det. Han ville bare at Tyskland skulle kunne leve i fred. Men så ble det klart at krigen ikke kunne holdes i sjakk, det ble klart at den bare kunne vinnes hvis de ariske folkene sto sammen mot den jødiske verdensfienden. Lille Tyskland ville ha vært drivkraften i et arisk Europa fra Lisboa til Moskva. Ellers ville det blitt en brikke for Wall Street-jødene i USA og bolsjevikkjødene i Sovjetunionen, noe det har forblitt den dag i dag.

General Leon Degrelle ledet sine belgiske Waffen SS-tropper til østfronten. De kjempet for Belgias plass i et pan-arisk Europa. Corneliu Codreanu sto klar med sin rumenske "jerngarde", mens Spania sendte den "blå divisjonen", som bestod av frivillige, for å bekjempe kommunismen.

Leon Degrelle, som har bodd i Spania siden han ble dømt til døden i Belgia, var høyt aktet av Hitler. I 1945 sa han til og med at hvis han fikk en sønn, ville han ønske seg en som Leon Degrelle!

Ved krigens slutt hadde Føreren endelig skapt en pan-arisk bevegelse som talte hundretusener som ikke bare støttet bevegelsen, men kjempet for den og ga sitt blod for den store nasjonalsosialistiske ideen, selv i krigens håpløse siste timer. Führerbunkeren i Berlin ble forsvart av de siste utenlandske frivillige fra Waffen-SS. Waffen-SS-frivillige. Den utrolige bragden det var å forene Europa, som alltid hadde vært splittet, mot kommunismen, var Hitlers kronede suksess. I dag har drømmen om en naturlig, ikke-kapitalistisk, sunn arisk verdensorden tilhengere over hele verden, nå i millionvis.

Adolf Hitler var utvilsomt den største av alle ledere. Hans idé om verdensfred og verdensrettferdighet basert på en arisk nasjonalsosialistisk orden er en arv til oss. Alle hvite må endelig se seg selv som et brorskap, som forsvarer sin kollektive genialitet, sitt arbeid og sin rasemessige overlegenhet mot den svarte pesten som ruller inn fra Afrika og herjer verden, mot marionettmestrene som sitter i Israel, i Wall Street, i Bonn, og holder freden som skal kvele de hvite folkene.

Den 20. april er fødselsdagen til vår elskede fører Adolf Hitler. Mens alle sympatisører, støttespillere og aktivister feirer, bør du spørre deg selv: *"Hva kan jeg gjøre for å bidra til å fullføre Førerens viktige arbeid? Hva kan jeg gjøre for å sikre den ariske rasens overlevelse i denne fiendtlige, korrupte verden?"*

Til minne om vår falne leder Adolf Hitlers drøm om en forent arisk rase. - Heil Hitler!

Pilegrimsreise

fra Katti

"I dag ser jeg det som et lykketreff at skjebnen valgte Braunau am Inn som mitt fødested. Denne lille byen ligger tross alt på grensen mellom de to tyske statene, hvis gjenforening i hvert fall for oss yngre synes å være et livsverk som skal gjennomføres med alle midler!"

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, bind 1, kapittel 1

Jeg begynte å kjenne de tusenvis av kilometerne og tre dagene med fly, ferge og tog fra Chicago da toget mitt suste fra Salzburg gjennom et frodig landskap med sølvfargede elver flettet sammen med pepperkakehus. Svarte og grå skyer lå lavt over urfjellene og vekselvis avslørte og skjulte de forrevne toppene - et fantastisk, dramatisk og stadig skiftende panorama over Øvre Østerrike. Men jeg var mer sliten enn glad, og lengtet etter en varm seng på et koselig vertshus.

Utmattelsen forsvant, og et adrenalinkick fylte opp stoffskiftebatteriene mine da toget stoppet ved neste stoppested, "Braunau am Inn". Selv om jeg hadde planlagt å ankomme denne middelalderbyen i flere måneder, var det en skikkelig opptur å se navnet på stasjonen for første gang fra togvinduet. Jeg hadde klart det! Jeg var virkelig der! Med ryggsekken på gikk jeg gjennom et kaldt regnvær noen kilometer fra stasjonen til den øde Linzer Straße, der jeg oppsøkte Maybräu Gasthof. Jeg var heldig. Vertinnen fortalte meg at alle de andre stedene i Braunau og noen kilometer rundt allerede var fullbooket, mange av dem hadde vært det i månedsvis. "Det overrasker meg ikke", sa jeg hemmelighetsfullt, og hun smilte. "Hele verden er her denne måneden." "Hva?" Jeg var tom for ord. "Bare vent og se. Du skal få se!" Og så forlot hun meg alene i mitt lille, koselige rom for å tenke over gåten.

Jeg våknet ved daggry til en morgen som fortsatt var fuktig etter gårsdagens regnbyger. Men byen var full av urban aktivitet, og jeg beundret den vidunderlige og harmoniske blandingen av moderne butikker og hus med den tradisjonelle arkitekturen og gatene fra århundrer tilbake. Jeg gikk videre til enden av Linzer Straße, som førte inn til et livlig middelaldersk markedstorg. I den sørlige enden sto Salzburg-porten, en massiv buegang som for 500 år siden beskyttet den opprinnelige inngangen til Braunau. Fra den andre siden krysser veibroen en liten sideelv til Inn. Rundt 150 meter fra porten ligger en stor, hvit bygning som i dag er bebodd av leietakere. Det var på grunn av denne egentlig uanselige bygningen i en ukjent østerriksk by at jeg hadde kommet fra den andre siden av kloden for å besøke den. For her, i dette ene huset i en forstad til Salzburg, ble verdens største sønn født, og jeg hadde reist hit for å feire hans 100-årsdag.

Jeg var imidlertid ikke alene da jeg dagen etter fikk vite at regulære enheter og spesialtropper fra den østerrikske hæren plutselig hadde okkupert hele Braunau am Inn. Transportveien over broen til den tyske grensen var avskåret, og folk som skulle inn i byen, måtte fremvise et etableringsbevis. Et militærhelikopter fløy lavt over byen, mens dusinvis av pansrede troppetransporter skranglet over torget. I scener som minnet om

Hollywoods propagandafilmer fra 1940-tallet, spankulerte soldater med maskinpistoler rundt blant forvirrede innbyggere, og hjelmkledde skikkelser med pistolbevæpnede offiserer tok oppstilling ved vaktpostene. Overalt i byen var det plakater som i umiskjennelige ordelag proklamerte at Braunau var satt i unntakstilstand. Alle former for offentlige demonstrasjoner - advarte regjeringens bannere - var strengt forbudt fra onsdag kl. 14.00 til fredag kl. 09.00. Å snakke høyt til mer enn to personer, å forsamle seg på gaten eller på fortauet, å dele ut løpesedler, å rope slagord og til og med "mistenkelig kledde" personer var grunnlag for umiddelbar arrestasjon og straffeforfølgelse i henhold til Østerrikes "antinazistiske" lovgivning.

De selvtilfredse demokratitilhengerne oppførte seg som sine egne onde karikaturer av "totalitære fascister". Men like før de ankom, ble byen oversvømmet av "outsidere" fra hele Europa og Amerika, og til og med fra Australia, Sør-Afrika og Orienten. Det stakkars Braunau svulmet opp av besøkende, og stemningen ble stadig tyngre på grunn av den anspente ventetiden. Ryktene gikk overalt. Det ryktes at varulvkommandosoldater skulle heise et hakekorsflagg over Salzburgporten ved midnatt. Jødiske snikmordere skulle vandre rundt i gatene om natten. Terrorister fra Milano skulle sette fyr på Simon Wiesenthals portrett foran borgermesterens hus. Den offentlige bekymringen ble ikke mindre da regjeringstroppene satte opp en veisperring gjennom Salzburgporten, og dermed avgrenset den gamle forstaden med sin forbudte sone. Gjennom buegangen kunne jeg se gaten bortenfor, uhyggelig på grunn av den påtvungne tomheten.

Sent på kvelden var torget stort sett folketomt, og bare soldatene var igjen på postene sine. På den annen side var alle pubene og restaurantene fylt av feststemte mennesker som feiret. Rett før midnatt begynte det å skje ting. På Gann Hotel, ikke langt fra Salzburger Tor med sin barrikade, var det noen som bestilte flasker av husets beste champagne, og det ble skålet og ønsket bursdag. I Ratskelleren på mitt vertshus Maybräu reiste en ung mann omgitt av Münchens universitetsstudenter seg ved bordet ved siden av meg, løftet høyre arm i en forbudt honnør og ropte *av full hals "For det stortyske riket, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"*. Ingen brydde seg om ham eller hans ledsagere.

Siden jeg var alene, ble feiringen min en ganske stille affære. Jeg gikk til det tomme torget i nærheten og satte meg på en benk under den store landsbyklokken. Jeg så opp mot himmelen. Skyene som hadde dekket det meste av Sentral-Europa i ukevis, var i ferd med å lette, og stjernene som nå var synlige, danset ubarmhjertig mot sine skjebnesvangre posisjoner mens de metalliske lungene fra den uhyggelige klokken tungt proklamerte midnatt. Å være på dette stedet i dette øyeblikket - det finnes ikke ord for det. Da det siste slaget runget inn i evigheten, trykket jeg på play-knappen på den lille kassettspilleren min. Badenweiler, hans favorittmarsj, dunket i hodetelefonene mine.

Neste morgen var torget stappfullt av forventningsfulle mennesker. Alle så ut til å vente, vente - men på hva? På hvem? Det var som om han selv skulle dukke opp når som helst, sannsynligvis stående oppreist i en stor, svart Mercedes. Kanskje var det noe slikt de ventet på. Den levende ånden, det følelsesmessig håndgripelige nærværet av en mann som førti år etter sin fysiske død henleder verdens oppmerksomhet på sitt fødested, ble mer intens og åpenbarte seg med større kraft.

Rundt middagstid dukket det på mystisk vis opp en gruppe italienske fascister midt i folkemengden. En av dem - som trosset funksjonærenes overveldende tilstedeværelse - begynte å tale. *"Vi bringer bursdagsønsker til den hvite rases største helt! Han lever for alltid i sine blodsbrødres og -søstres hjerter og sinn! Ikke noe jødetyranni!"* - Soldatene

stormet mot ham og kameratene hans, men ikke før de kunne gi en salutt til de forbløffede tilskuerne. Noen i folkemengden våget til og med å hilse tilbake. Andre applauderte, og noen begynte til og med å synge den gamle SA-sangen "Brothers in Collieries and Pits", tydeligvis som et vittig svar på italienernes korte tale om "blodsbrødre". Politiet tok til og med disse demonstrantene i forvaring, noe som er svært uvanlig i denne delen av verden.

Min egen lille feiring fant sted bak denne tumulten, i sognekirken til den vakre katedralen fra 1400-tallet, Stephansdom. Først gikk jeg ned til det tilstøtende underjordiske minnesmerket over krigens ofre, et offentlig gravmonument med navnene på dem som døde i Braunau, inngravert på veggene. I midten av rommet ligger en symbolsk soldat og sover i heltedøden. På den nordlige veggen henger en æresliste over krigerne som døde i Stalingrad. Her la jeg ned en blomsterbukett med inskripsjonen "Og likevel seiret dere!". Da jeg gikk opp trappen utenfor, passerte jeg sognekirken, hvor jeg la en blomstrende eviggrønn krans med hans portrett midt på alteret og tente det øverste offerlyset.

Mens jeg satt og reflekterte på kirkebenken, la jeg merke til at en eldre kvinne kom inn og la merke til kransen min med bildet rett ved alteret. Selv om hun åpenbart ble slått av oppdagelsen, lot hun kransen ligge. Andre mennesker kom inn og så den med åpen forbauselse, men lot den ligge urørt.

Jeg gikk til baksiden av katedralen for å se den gamle døpefonten der spedbarnet ble døpt, og vendte deretter tilbake til det skarpe sollyset på den overfylte markedsplassen. Disse enkle og stillferdige hendelsene kan ikke i sin avslørende rikdom formidle den dypt rørende naturen og den dyptgripende følelsesmessige opplevelsen av denne dagen av alle dager, som uten tvil var den mest indre inspirerende dagen i mitt liv. Frem til den dagen i april hadde jeg i stor grad tvilt på våre utsikter til å lykkes. Denne umåtelige katastrofen - å tape andre verdenskrig - virket ugjenkallelig. Siden den sørgelige slutten på denne katastrofen for jordens sivilisasjon har bevegelsen kjempet seg fremover, falt og begynt å kjempe seg fremover igjen i en tid da ondskapens hypnotiserende krefter synes uovervinnelige.

Men den 20. april, på 100-årsdagen for hans fødsel, på hans hellige fødested, gikk det steg for steg opp for meg at jeg hadde vært trangsynt ved å begrense min forståelse av bevegelsens utvikling og fremgang innenfor min egen beskjedne tidsramme. Hans idé er et evigvarende konsept. De historiske konsekvensene han satte i gang, er en bølge av hendelser som vil få en ustoppelig fart gjennom årene og inn i en fjern fremtid. Vår bevegelse er anvendelsen av naturlovene på menneskelige sfærer, og naturen er allmektig. Den kan til tider være frastøtende, og dens krefter bygger seg opp i fortvilelse for senere å bryte frem, kanskje mer voldsomt enn noensinne.

Etter at myndighetene fjernet sperringene til huset hans 21. april, strømmet folkemengden til som muslimer rundt den hellige steinen i Mekka. Jeg var blant mange fremmede, men vi følte plutselig et bånd til hverandre, vi brødre og søstre av hakekorset, og det å være sammen på dette ærverdige stedet var som en hjemkomst. Hans ånd omsluttet oss alle, gjorde oss til hans kamerater og fylte oss med tillit for fremtiden. Bare det faktum at vi alle hadde kommet til dette stedet fra hele verden på dette spesielle tidspunktet i en fiendtlig verden, var bevis nok på at ideen fortsatt levde! Det var, som han sa i filmen "Viljens triumf" - "våre hjerters befaling" som førte oss sammen. Vi følte en unik stolthet over å vite at fremtidige generasjoner vil misunne oss, oss som var samlet

her i dette unike øyeblikket for å tenne et bursdagslys omgitt av en enorm natt av uvitenhet og ondskap. Fra denne flammen vil det stråle ut både et fyrtårn som lyser opp våre slektninger og en ild som brenner opp de som forurensner vår ettertid.

Jeg var kommet til Braunau for å gi ham de små festlighetene jeg hadde for å hedre hans minne. Men han ga meg en gave som var større enn livet - en fornyet, urokkelig tro på vår uunngåelige og absolutte seier. Heil Hitler! Tusenvis av ganger Heil Hitler!

Julehistorie

Det kan være vanskelig for oss å forstå hvor glad Adolf Hitler var i sitt folk, selv i de første årene av hans kamp for folket. En avslørende indikasjon på den sanne hengivenheten som omgav ham helt fra begynnelsen, har blitt bevart av partiets offisielle biograf, Heinrich Hoffmann, som husket en innsiktsfull hendelse som fant sted i München kort før jul 1923. En drøy måned tidligere hadde seksten kamerater blitt skutt og drept foran Feldherrnhalle. Bevegelsen var knust av kuppforsøket den 9. november; medlemmene var døde, i skjul eller, som Føreren, fengslet. Med gnisten av håp slukket, druknet i blod, sank etterkrigstidens Tyskland tilbake i den grå fortvilelsen av sosialt kaos, økonomisk ruin og kulturelt forfall. Dette var nå rammen for den scenen Hoffmann forteller om den mørke desemberdagen for 68 år siden...

"Kunstnerne i Hitler-bevegelsen planla å feire jul på Blüte Cafe i Blütestraße med *et tableau vivant* med påskriften *Adolf Hitler i varetekt*.

"Jeg fikk i oppgave å finne en passende dobbeltgjenger for Hitler. Tilfeldigvis kom jeg over en mann som var slående lik ham. Jeg spurte ham om han ville være med i dette *tableau vivant*, og det sa han ja til.

"Den store salen på Blüte Café var fylt med mennesker. Det ble helt stille da teppet gikk opp og avslørte en fengselscelle på den halvmørke scenen. Bak det lille vinduet med sprosser kunne man se snøfnugg falle. En mann satt ved et lite bord med ryggen til publikum. Et usynlig mannskor sang *Stille natt, hellige natt*.

"Da spenningen etter den siste tonen hadde lagt seg, kom en liten engel inn i cellen med et opplyst juletre, som vennlig ble plassert på bordet til den ensomme mannen.

"Langsomt snudde 'Hitler' seg rundt til han så publikum i ansiktet. Mange trodde det var Hitler selv, og det gikk et hulk gjennom salen.

"Lyset ble tent, og jeg så folk rundt meg med våte øyne og lommetørklær som forsvant raskt."

Kilde: *Hitler var min venn* av Heinrich Hoffmann, Burke Co, London.

Den 20. april

fra Lieselotte

Nasjonalsosialister over hele verden feirer i dag bursdagen til sin leder Adolf Hitler.

Lederen som i møte med sviket i 1918 skapte et verdensbilde, en bevegelse som millioner av mennesker sluttet seg til. Vi minnes en leder som rev Tyskland ut av den internasjonale forbrødringens sump og gjenreiste det tyske folkets nasjonale bevissthet. Vi minnes lederen som under det knallrøde hakekorsflagget ledet de ariske folkene i Europa mot de jødisk-bolsjevikstyrte asiatiske horder, som bekjempet den internasjonale jødiske parasitten av nasjoner, og som til slutt ble offer for en internasjonal sammensvergelse av jøder, kapitalister og bolsjevister.

Adolf Hitler, lederen av det nasjonalsosialistiske Tyskland, lederen av den ariske verden, er død. Han har falt i kampen mot den jødisk-bolsjevikiske verdensfienden. Hans legeme hviler i rikskanselliet, der han ledet det tyske folks skjebne i tolv år, der han sto opp mot fienden helt til siste sekund. Adolf Hitler gikk ikke av, og han kapitulerte heller ikke, men han gikk inn i Valhall som det tyske folkets leder. Førerens lik kunne ikke holdes mot den okkuperende pøbelen som jødene hadde oppildnet. Føreren ble dermed spart for det som ble gjort mot det italienske folkets Duce av jødene som ble fratatt sin menneskelige maske.

Rikskanselliet ble sprengt i luften, Berghof ble vandalisert og partikongressområdet i Nürnberg ble demontert. Alle monumenter ble ødelagt, gater fikk nye navn, partikontorer ble konfiskert, flagg og faner, uniformer, utstyr og bøker ble brent. Alt som minnet om Adolf Hitler, om det tredje tyske riket, om dets storhet og prakt, ble utslettet med en presisjon uten sidestykke.

Nå som alt det som en gang hadde gjort vårt folk stort og sterkt, var blitt revet ned, ødelagt og utslettet under regimet til en internasjonal forbryterbande, mente man at tiden var inne til å gjøre det tyske folk til denne forbryttersens håndlangere for all fremtid. Hvis denne banden av parasitter og kjeltringer, tett sammenvevd av blodsbånd, tror at de ved å ødelegge en bevegelses materielle verdier og emblemer, ved å massakrere dens ledere, har utslettet den en gang for alle, så la det være sagt til disse internasjonale kjeltringene: Det tyske folk vil heller gå til grunne enn å underkaste seg uten kamp slaveriet til en underlegen rase som har kommet til makten gjennom spekulasjon, krigshissing og folkemord!

NSDAP kapitulerte ikke og vil ikke kapitulere i sin konfrontasjon med den internasjonale jødedommen! Det som skjedde den 8. mai 1945 var et militærbyråkratisk narrespill som den daværende militære ledelsen måtte underkaste seg under presset fra okkupasjonsmafiaen som hadde infiltrert landet vårt gjennom forræderi i egne rekker. Vi er overhodet ikke interessert i hva og hvordan det ble forhandlet om den 8. mai 1945. Vi trenger ikke å forholde oss til spørsmål om folkerett og internasjonale konvensjoner, som uansett bare eksisterer på papiret eller i beste fall blir tolket i den form som er mest gunstig for seierherren, men vi må kjempe fritt for vårt land, vi må rense vårt land for fremmed innflytelse, vi må beskytte vårt folk mot blodbasert forråtnelse. Vi må eliminere innflytelsen fra jødiske faktorer, og sist, men ikke minst, har vi den hellige plikt å utføre

den ærefulle oppgaven å stille til ansvar den rase som to ganger har kastet verden ut i krig. Millioner og atter millioner av menn, kvinner og barn er to ganger i løpet av 25 år blitt ofre for en ukultivert rases hevnjerrighet, profittbegjær og streben etter verdensherredømme.

Den samme forbryterske rase vil ikke nøle med å starte en tredje verdenskrig hvis dens planer om verdensherredømme blir satt i fare, og dermed igjen utsette millioner av mennesker for ubeskrivelig elendighet. Vi bekjenner derfor helt åpent: Vårt mål er å forhindre en slik katastrofe - med alle midler.

Når det gjelder den endelige løsningen på jødespørsmålet i Det tredje riket, trenger jeg bare å se på massen av spekulanter, svindlere og medlemmer av underverdenen for å innse at det ikke fantes noen endelig løsning på jødespørsmålet i det hele tatt. Pensjonistenes pilegrimsferd og de jødiske koloniene i USA, Europa og Sør-Amerika er levende eksempler på den ikke-eksisterende endelige løsningen. I denne sammenhengen trenger vi ikke å være opptatt av å finne sannheten eller å føre en "saklig diskusjon". Med hvilket formål? For å gjøre noen verdensfjerne moralister tjenester - det vet Gud at vi ikke har tid til.

Det finnes vitner på at ingen jøder ble gasset i Det tredje riket. Det finnes imidlertid ikke noe pålitelig materiale som beviser det motsatte. Rapporter fra Det internasjonale Røde Kors bekrefter også uttalelsene om den humane behandlingen av jødene. Men å tro at vi kunne falle for en slik feil igjen, ville bety at vi nasjonalsosialister faktisk er ulærbare.

Nå vil våre motstandere angripe verden - som de gjorde for førti år siden - med en strøm av demokratiske fraser om humanitet, medmenneskelighet og storsinn og lire av seg sine moralistiske slagord. Jeg spør disse motstanderne: Hvor var deres medmenneskelighet da dere forvandlet det blomstrende europeiske kulturlandskapet til en ruinhaug? Hvor var deres medmenneskelighet da millioner av mennesker i Østen ble brutalt massakrert av undermenneskelige horder? I Vesten døde våre kvinner og barn i haglregnet av brann- og fosforbomber. Hundretusener av partikamerater ble myrdet etter 1945, andre ble deportert, fordømt eller forkrøplet. Var det et uttrykk for din moral?

Utallige europeere måtte gjennomgå den samme prøvelsen fordi de hadde deltatt i kampen mot den jødisk-bolsjeviskiske verdensfienden som patrioter og bevisste europeere. Bare tre hundre tusen italienere og hundre og femti tusen franskmenn ble massakrert av den jødisk oppildnede mobben. Utallige bærer fortsatt i dag merkene etter mishandlingen på kroppen.

Det skal bli interessant å se hvordan de internasjonale apostlene for nasjonenes brorskap vil forsvare seg i møte med disse kollosale forbrytelsene når de blir stilt til ansvar. Uansett hvilke fraser og løgner de demokratiske statsmennene vil forsøke å bruke for å snakke seg ut av det, vil de og den rase som støtter dem, ikke unnslippe sin skjebne!

De som er berørt, kan være sikre på at dette ikke bare er en frase. Den internasjonale jødedommen lyktes kanskje i å beruse seg med blodet fra ytre sett beseirede folkeslag, men den lyktes ikke i å få nasjonalsosialismens intellektuelle byggverk til å kollapse. Føreren kan ha falt i kamp, og alle bevegelsens ideologiske skrifter - som alt annet - kan ha blitt brent og forbudt. Men nasjonalsosialismen er rotfestet i de dypeste dyp og har våknet til liv. Selv om vår leder er fysisk død, er hans ånd desto mer levende. Det nasjonalsosialistiske Tysklands leder er blant oss, ikke i kroppslig form, men gjennom den nasjonalsosialistiske idé, som han er alene om å legemliggjøre.

Gjennom sitt banebrytende verk *Mein Kampf*, gjennom sine taler og essays har Føreren gitt oss det ideologiske, politiske og strategiske grunnlaget som vi må handle ut fra til alle tider.

Politiske systemer vil bli etablert og styrtet, politikere vil komme og gå, men Føreren og hans verk vil være grunnlaget for det tyske folkets og den ariske verdens eksistens i all fremtid!

30. april var det 33 år siden Føreren og rikskansleren i Det stortyske riket dikterte sitt siste testamente i rikskanselliet under beskyttelse av tyske og europeiske SS-tropper i en situasjon som var blitt håpløs på grunn av svik og feighet i egne rekker, og døde sammen med sin kone. I dag, 32 år etter Førerens død, har vi hans politiske testamente. Dette førerens siste testamente vitner om den fremsynthet og selvsikkerhet som var karakteristisk for ham.

Tretti år etter at denne siste erklæring om Førerens vilje ble skrevet, har den nasjonalsosialistiske bevegelsen reist seg igjen i samsvar med denne siste vilje. Støttet av en ung generasjon er Adolf Hitlers bevegelse klar til å gjennomføre førerens vilje. I vår førers navn og på vegne av ham vil vi knuse denne jødiske "FRG"-enheten i hjertet av Europa og eliminere dens tilhengere med roten og grenen. Vi vil bygge det fjerde hellige tyske riket av ære, herlighet, storhet og rettferdighet og dermed oppfylle vår Førers vilje - den nasjonalsosialistiske bevegelsens strålende gjenfødelse.

Vi sverger evig lojalitet til deg, Adolf Hitler, til etter døden. Vi sverger til deg, Führer, ikke å hvile og ikke hvile før den siste vilje er oppfylt. Med fanatisk beslutsomhet vil vi nasjonalsosialister utføre dine siste instruksjoner og bringe de ansvarlige for din død og millioner av ariske menneskers død for retten. Vi er villige til å dø heller enn å bryte denne eden.

I denne tiden ser vi oss selv i et solidaritetsfellesskap med legioner av nasjonalsosialister fra alle nasjoner. De har alle erkjent: Enten vil den internasjonale jødedommen tilrane seg verdensherredømmet og alle ariske folk vil gå til grunne, eller så vil de ariske folkene bli kvitt sitt jødiske regime. Vi, som har Adolf Hitler som vår leder, vil ikke la oss utslette frivillig og uten kamp! Det tyske folk vil heller gå til grunne enn å bli spydspiss for en internasjonal svindlerbande! En nasjon som ikke er beredt til å forsvare sin frihet konstant og kontinuerlig, eller som ikke er i stand til å kjempe for den igjen, har mistet sin eksistensberettigelse!

Føreren har aldri latt det herske noen tvil om at oppgjøret med den internasjonale jødedommen er et spørsmål om eksistens, om liv. Fra ruinene av våre kulturminner har Adolf Hitlers bevegelse reist seg på nytt for å fortsette kampen for tysk frihet, europeisk enhet og det ariske folkefellesskap. De neste årene vil bringe avgjørelsen.

Våre motstandere så vel som våre venner og sympatisører bør ha én ting klart for seg: For oss finnes det ikke noe som heter kapitulasjon. Ordet eksisterer ikke for oss. For oss er det seier eller undergang, det finnes ikke noe alternativ. Hvis vi blir beseiret i denne kampen for nasjonenes frihet, vil våre motstanderes rekker bli kraftig tynnet ut.

Vi kjenner ingen kapitulasjon og ingen overgivelse, vi kjenner bare oppfyllelsen av vår plikt overfor Føreren, folket og fedrelandet. Førerens liv og død forplikter oss til fanatisk lydighet og forpliktelse overfor den nasjonalsosialistiske idé.

"Hitlers arbeid og misjon er en hellig arv til kommende generasjoner. Vi som fortsatt lever, har en plikt til å kjempe videre." Feltmarskalk Schörner.

fra: *NS KAMPFRUF* nr. 25, mars-april 1978 (89)

Adolf Hitler:

Leder for selvoppofrelse

av Michael Storm

Nasjonalsosialismen, som enhver revolusjonær bevegelse, drives av selvoppofrelse. Vår bevegelse er unik fordi vår leder ikke bare gikk foran med et eksempel på selvoppofrelse under kampen om den politiske makten, men fordi han gjorde det gjennom hele sitt liv.

Allerede som ung overlot Hitler barnepensjonen sin til lillesøsteren Paula, og deretter bega han seg ut på egen hånd for å overleve i en fiendtlig verden der det daglige brødet måtte kjempes hardt til seg. Dette tidlige eksempelet på at han prioriterte andres behov fremfor sine egne, ble stående gjennom hele livet.

Under første verdenskrig delte Hitler elendigheten til vanlige soldater. Regimentet hans forblødde ved fronten. Etter hvert som regimentets styrke minket, ble det krevd mer av hver eneste mann. Ingen gjorde noen gang mer enn Hitler. Han meldte seg alltid frivillig til spesielle oppgaver, tok på seg de farligste oppdragene og unnslopp døden med nød og neppe flere titalls ganger. Det virket som om han kunne bringe Tyskland til seier bare ved hjelp av sin egen vilje. Da tiden var inne for å ta en velfortjent hvilepause og ferie, nektet han å gjøre det, og overlot dette pusterommet til en gift mann, slik at han kunne tilbringe litt tid hjemme med familien.

Etter dolkestøtet i ryggen og Tysklands ydmykende nederlag lovte Hitler å vie sitt liv til å gjenreise Tyskland og oppheve Versaillestraktaten. I løpet av disse årene opplevde han enda større motgang enn i sin ungdom.

Han var så dårlig kledd at et partimedlem måtte donere en dress til Føreren for at han skulle kunne gå på et møte med industriledere. Ikke bare levde han så beskjedent for at hver eneste krone skulle gå til kampen, han hadde også måttet gi opp sin store drøm (trodde han da) om noen gang å bli kunstner eller arkitekt.

Materielle ofre var ikke det eneste partiet krevde av sin leder. Hitler klaget ofte over at han ikke kunne nyte godt av familiens koselige hjem og velstand fordi han ikke kunne gifte seg, ettersom han var gift med hele Tyskland. Enda verre var det at han aldri fikk oppleve gleden av å bli far, fordi det ville ha vært urettferdig overfor barna, som for eksempel ville ha fått en for stor byrde med å følge i hans fotspor.

Da krigen kom til Tyskland, måtte Føreren gi opp drømmen om å gjenoppbygge byene sine. Han tok på seg uniformen og nektet å ta den av før seieren var vunnet. Han arbeidet døgnet rundt, og arbeidsmengden vokste. Hovedkvarteret hans, "Ulvehulen" i Rastenburg, lå i en sumpig skog der det var for varmt om sommeren og for kaldt om vinteren. Staben anså det som en gledesløs oppgave å arbeide der og kunne nesten ikke vente på at han skulle bli forflyttet til Berlin eller Paris og etterlate seg Føreren - som kjempet for Tyskland uten underholdning, lys eller seierens søte frukter.

I Führerbunkeren våren 1945 forsvant Føreren i noen minutter under militærmøtene for å beundre modellene av de unike nasjonalsosialistiske byene han drømte om å bygge etter krigen, men han visste bare altfor godt at de ikke ville bli bygget i hans levetid.

Under den sovjetiske granathaglen over byen sa han til general Leon DeGrelle fra Waffen-SS at hvis han hadde hatt en sønn, ville han ha ønsket at han skulle bli som DeGrelle, men at det nå var opp til ham og Hans-Ulrich Rudel å inspirere den fremtidige tyske ungdommen med sitt heltemot. Føreren sa at han ville gjøre det ytterste offer for Tyskland og ikke flykte, men kjempe mot fienden til den bitre slutt og deretter frata demokratene og bolsjevikene deres jødiske glede, ikke bare for å stille ham for retten, men også for å lemleste kroppen hans, og slik kjempet han videre til "Untermenschen" bare var noen få meter unna og klatret så opp til Valhall.

Adolf Hitler var en mann som ofret seg selv, ja, hele sitt liv, for sitt folk. Store dyder er et vesentlig kjennetegn ved nasjonalsosialismen, som det at en enkelt person ofrer seg for den store saken. Det er derfor én nasjonalsosialist teller mer enn hundre demokrater eller republikanere. Det er dette som gjør oss så sterke og fryktede.

Som ung SA-mann pleide jeg å jobbe 48 timer i uken på en fabrikk, donere hele lønnen min til partiet, holde partihovedkvarteret rent, ordne med skrivebordsarbeidet, samle underskrifter til underskriftskampanjer, lage mat, gjøre TV-intervjuer og av og til ha det gøy i et gateslagsmål med avskummet på jorda. De fleste av de såkalte "godværsnasjonalsosialistene" var vanskelige å få tak i når det gjaldt å utføre arbeid eller donere penger. Derfor var jeg ikke overrasket over at de ikke ble ekskludert fra bevegelsen på grunn av draps- eller bombetrusler, men fordi de ikke var engasjerte nok i nasjonalsosialismen. De ville "ha det gøy" og gjøre andre kamerater til ofre. Disse dronene forlot partiet relativt raskt, og hver gang dette skjedde, ble vi sterkere.

Sammenlignet med Føreren offer er mine penger, min svette og mitt blod ganske ubetydelige offergaver. Men bevegelsen vår er i dag full av kamerater som har ofret seg til helter: ekte nasjonalsosialister som Reinhard Sonntag, som måtte gi sitt liv for noen år siden, og Gottfried Küssel, som tilbrakte to år i fengsel (og har åtte år igjen), samt mange, mange andre som av sikkerhetsgrunner ikke kan navngis her, og uten hvem du ikke ville holdt denne avisen i hendene og lest denne artikkelen.

Vi nasjonalsosialister bedømmer en mann eller en kvinne kun etter én ting, nemlig hvor mye de ofrer seg selv for vår seier. Hvor flinke de er (eller tror de er), hvor rike de er, hvor mye de hevder å være gode krigere eller hvor mye øl de kan drikke, ingenting av dette betyr noe ... bare hvor mye en person gir av seg selv!

Hver og en av oss - også du og jeg - må stille oss selv dette viktige spørsmålet!

Heil Hitler!

Begynnelsen

Raseriet fra tordnende slag kverner gjennom Flandern. Gjennom Flandern stønner den store døden. Panserdøden er løs! Den sønderrevne jorden skjelver i forsvarsslaget i 1918. Ilden ruller over trakter og groper. Engelske tropper mislykkes i angrepet på høydene ved Moche, nær Comines. Amerikanske stormbølger kollapser på de få steinene i feltets grå forsvarsvilje. Stridsvogneskadroner kjører seg i hjel på det tyske heltemotets klipper.

Gjennom brølet fra maskingeværene bjeffer haubitser, kanoner braker, miner brøler, ildkablene fra de nedskutte flyskvadronene smeller. Blod gjødsler jorden, som lukter av kruttdamp, og der de døde ikke lenger finner dødens fred. Skjebnen bygger opp et monument over heltemot og en nesten fortvilet menneskehets grusomme kvaler.

En verden hadde konspirert i hat. Ødeleggelse! Ødeleggelse! Det brøler fra de varme kanonrørene deres...

Det var forsiden!

Spredt i trakter og skyttergravshull ligger heltene fra Regiment List, ved M.-G.'s, med geværer, og presser seg ned i furene i den omrørte jorden; blødende, men fortsatt kjempende, forbannet, men uten å gi seg!

Kvelden 19. oktober 1918 senker seg over Flandern, et land som er sårt som døden, men døden sover fortsatt ikke. Den flammer fortsatt opp, gulrød og brølende, den rasende ilden fra det materielle slaget. Troppene er utslitte, våte og fulle av gjørme, slitne og sultne. Spredte menn klatrer ut av de tyske skyttergravene og snubler hastig fra trakt til trakt bakover: Essenholer! Og fienden fordobler ilden.

Tre musketerer, signalister fra regimentsstaben, jakter på døden. Et sted bakerst i terrenget ligger den forlatte artillerigraven. Det er der feltkjøkkenet skal være. Vi springer gjennom en haglbyge av jernild.

De fargerike rakettene spøker mellom frontene. Til slutt støter de på patronhylser og tomme granatkurver. Foran dem står blokken av en bunker. Matlagingsutstyret skramler. De når frem til feltkjøkkenets tilfluktsrom. De tre musketerene puster lettet ut!

Men fiendens batterier raser igjen. Slag etter slag river lynene opp jordfontener. Tre- og jernbiter virvler opp fra gjørmen og krasjer mot taket i tilfluktsrommet. Kvartal etter kvarter går. Det er umulig å komme tilbake nå. Soldatene sitter på huk og venter i bunkeren. Og til høyre og venstre og foran og bak dem raser effekten av den grusomste ødeleggelsesteknologi i et bad av stål. Tre bayerske musketerer er låst inne i et hull i bakken av kanonrørenes vilkårlighet, og deres liv avhenger ikke lenger av deres modige gjerninger og egen vilje, men bare av tilfeldighetenes ugunst og pliktoppfyllelsen til noen av artilleristene bakerst i de tyske batteriene som nedkjemper den engelske fienden.

Slike timer på verdenskrigens fronter krevde hele menn. Og selv om mang en mann ble overmannet av redsel og fortvilelse, satt det her i den halvt nedgravde skyttergraven nær Moche i Flandern natten til 19. oktober 1918 en mann som hadde mestret denne fortvilelsen, den menige, budbringeren, den grublende mannen, den gode kameraten. Han hadde overvunnet det i seg selv som noen ganger fikk andre til å skjelve. Han hadde nå vært i felten i fire år, her i Flandern hadde han en gang bestått ilddåpen, og siden hadde han gått gjennom motgang og død i sitt heltemot. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine, dette var vanskelige slag som han

gjennomlevde. Når alle fortvilte, holdt han seg oppreist; når andre forbannet, forble han taus. Når de andre falt sammen utmattet, gjorde han sin plikt, ja, mer enn det: Han stilte opp for sine kamerater og møtte døden av stål i deres sted i kampens helvete. Regimentsstabens signalgivere kjente hans oppfordring - fremover - fremover, når ordrene måtte bringes frem ved spærreild. Da han begynte å hoppe, rykket han tilbake fra de rasende ødeleggelsene: "Kom igjen!" Stemmen hans lød fast. Han virket ikke å ha nerver, og når andre mistet motet, så han på dem med sine store, klare øyne, og de roet seg ned og kjempet videre.

Når han tilbrakte de sjeldne hviletimene med dem bak fronten, snakket han begeistret om en kjærlighet som het Vaterland! Han snakket om seierens selvfølge og om den skjebnen som Tyskland en dag ville få, fordi det hadde en skjebne bak seg som det ikke trengte å ha.

De forsto ham ikke, de ristet på hodet når han snakket slik. Men likevel fornemmet de noe som en ny, stor sannhet i ordene hans. Det skremte dem, gjorde dem hjelpeløse og fikk dem til å le.

"En dag - mye senere - vil du forstå meg!" pleide han å si. Alarmen, ordren om ny utplassering, satte ofte en stopper for slike samtaler, og så stilte korporalen, signalmannen, seg tilbake på rekke og rad.

Nå satt de tre her i det falleferdige tilfluktsrommet. Time etter time gikk, og det var ingen ende på strabasene.

Så, plutselig, lenge ventet, blinker lyset fra en døende granat inn i bunkeren. Detonasjonen dytter folk til bakken, virvler opp jord, lammer i sjokk. En fulltreffer har dødd ved inngangen til tilfluktsrommet. Alt har skjedd på et øyeblikk.

Så, den mest djevelske grusomheten i vår siviliserte tidsalders krigføring, driver den bort i usynlige skyer: gass!

Mens et nytt angrep raser i skyttergravene foran oss, kjemper mennene her i skyttergraven mot den etsende døden som eter seg inn i lungene og øynene deres. Angrepet trommer foran. Natten går i det uendelige i skyttergraven...

Ved daggry snubler en menig inn på slagmarken. Noen dager senere ruller et sykevogntog hjemover. I vognen, ved siden av skuddskadde, slitne soldater, ligger en blind soldat, gårsdagens signalist, den... grubler.

Han som i kampenes uendelighet ikke kunne se lenger med sine friske øyne enn til sin del av skyttergraven og det elendige lille traktfeltet der døden forgjeves hadde forsøkt å fravriste ham liv og ordre til de kjempende troppene, blir nå - en blind mann - seende. Det er natt rundt ham, men i hans hjerte skinner den hellige tilblivelsens flamme, og han - den blinde - ser nå med den ytterste klarhet i lyset fra denne flammen den uendelige utstrekning av en verdensbegivenhet som begynte med blod og vil ende med blod. Han ser sitt folks skjebnesvangre lengsel, han ser en hel verdens smerte og elendighet. Ja - han ser veien til forløsning!

Og mens rødt sikkelt spruter på keiserrikets våpenskjold, mens mytteri river i feighetens strimler, modnes en vilje i denne mannen: denne krigens blod skal ikke ha flydd forgjeves. Kransen av ære fra en *bedre* seier skal Tyskland en dag feste på sitt nye folks nye flagg!

Det var den stille eden til en blind soldat, og slik begynte historien om den nasjonalsosialistiske bevegelsen den 9. november 1918 på militærsykehuset i Pasewalk.

En mann dro herfra og ble trommeslager, og overalt hvor han dannet nye tyskere av

folk, løftet de armene som tegn på sin nye tro, akkurat som de gamle løftet spydene sine når de hilste på hertugen, lederen.

- Kurt Jeserich

Ifølge opplysninger fra Ignaz Westenkirchner, Førerens krigskamerat som hadde vendt hjem fra Amerika.

Fra: *Der Schulungsbrief*, mars 1934.

Adolf Hitler i verdenskrigen

Førerens frontkamerater 1914-1918 rapporterer

Den 10. oktober 1914 dro jeg i felten på vestfronten med regimentet "List", som Hitler også tilhørte. Flandern ble vår første kampsektor. Men det var først i 1916, midt under de harde materialkampene, at jeg møtte Adolf Hitler personlig. Da hadde vi begge kommet uskadd gjennom krigen. En kveld lå vi sammen i en øde kanonstilling da fienden skjøt rasende og vilt. Så fikk vi gass. Artilleriild hamret løs på stillingen vår hele natten. Vi trodde alt hadde gått bra da det gikk opp for oss tidlig om morgenen: Hitler hadde mistet synet. Han sa selv at han ikke lenger kunne se noe som helst og holdt hendene over de verkende øynene. Så ble han kjørt tilbake til militærsykehuset.

Jeg husker tydelig en opplevelse som vitner om Hitlers personlige mot under krigen. Det var i nærheten av Epagny. Under en fremrykning måtte Adolf Hitler passere en skogkledd skråning der franskmenn som var blitt sprengt av troppene, hadde blitt fanget. Hjelmene deres stakk akkurat ut over kanten av hullene i bakken. Adolf Hitler gjenkjente dem gjennom glasset, trakk pistolen, signaliserte bakover med hånden som om kameratene kom bak ham, drev de forvirrede franskmennene - tolv stykker - ut av stillingene sine og førte dem til kommandoen.

Adolf Hitler snakket ofte om Tysklands politiske fremtid i sine ensomme timer. Fremfor alt var han deprimert over den statlige fragmenteringen av riket, det velkjente flerstatssystemet. En gang sammenlignet han de mange tyske småstatene med papirlapper som han hadde hengt opp i en snor. Enhver bris, forklarte han, kunne feie dem bort. Men hvis de enkelte arkene var bundet sammen i en bunt, kunne ikke en sterk bris blåse dem bort. Selv de enkleste av oss skjønte hva han prøvde å si.

Ignaz Westenkirchner

I den materielle kampen

Den vestlige hæren vil få troppeforsterkninger, ettersom betydelige enheter er blitt frigjort i øst. Bare de som har stått her i årevis i trommeild av materielle kamper, de som, overgrodd av inntørket gjørme og blod, kjenner svien i lungene som kommer fra gassen, og som dag etter dag - sårene som er revet opp av granatsplinter er knapt merket - løper med døden gjennom spydildgardinene og grådig drikker en munnfull kaffevann eller tar en tørr brødskorpe for den beste kaken.

Reserveinfanteriregiment 16, kalt "List", i 6. bayerske reservedivisjon, kjemper ved Soissons, selv om det er underbemannet, svekket av blod og ammunisjon, har vært uten friskt sengetøy i syv uker, har utmattet seg selv i enorme marsjer og, gjennomvåte av regn, gjerne vil være i fred. De var faktisk utmattet, men de var faktisk en reserve bak

høyre fløy av 7. og 1. armé.

Og i virkeligheten befant de seg om kvelden 26. mai i forreste linje på grunn av at de nærmet seg en høyresving og nå skulle rulle opp fienden. Fra Ailette ser de mot Aisne. Sjefen deres heter Anton van Tubeuf og er major. Han er den niende sjefen for dette regimentet, og han leder nå "Lister" i fem dager og tar de andre enhetene i divisjonen med seg over den berømte og beryktede Chemin des Dames.

Hele regimentet nyser så lenge det løper og kjemper, for gassen som artilleriet har skutt med, ligger tung over bakken. Det er bratte fjell, forrevne høyder og heksedansplasser dekket av splinter og ild, med opprevne trerøtter og grener som er spiddet ned i den askeforbrente jorden. Du må gå over minekasterne, maskingeværene og ammunisjonen for å få dem i posisjon. Og her brøler og suser og surrer det hele tiden av glødende jern i alle størrelser og biter. Telefonlinjer fra regimentsstaben til bataljonene og mellom bataljonene nevnes ikke. Når det gjelder kommandosamband, er det signalisten som er enerådende. Med en nesten drømmeaktig sikkerhet løper og springer han ut av trakten og suser, pesende, over hull, bjelker og lik, mellom nedslagene av ruvende fontener av stål, ild, jord og røykskyer, i den infernalske summingen fra stålgranatenes vepsesvermer. Hvis han ikke lykkes i å få budskapet eller ordren sin gjennom dødens brennende forvirring til rett mann, går hele lederskapet i hundene, og jernviljen til denne fremadstormende kilen av vaklende krigere smuldrer opp i virkningsløshet. Sammen med lederne bærer han nå skjebnen og utfallet av dette slaget i sitt hode, i sin lomme, i sin fingerferdighet og i sitt mot.

I fem dager raser den ville krigen i alle sine manifestasjoner, og - som så ofte og hvor ofte da - regimentets mest utrettelige, modigste, mest fryktløse reporter løper, hopper, rapporterer, mottar, løper fra staben til toppen, fra bataljonen til sjefen.

Og etter fem dager hadde regimentet rullet opp den 23 kilometer brede fiendefronten fra flanken, rykket ufortrødent frem og, så vidt man kan telle, erobret 400 fanger, 16 kanoner, 100 maskingeværer, 4 motorkjøretøyer, 15 ammunisjonsvogner og en ingeniørleir.

"Bortsett fra prestasjonene til de enkelte lederne, må hovedæren for den glimrende gjennomføringen av angrepet gå til regimentets ordonnanser", sa sjefen for R.I.R. 16, kjent som "List", Anton zu Tubeuf.

Den 1. juni 1918 blir regimentet hedret ved at sjefen blir tildelt Max Josefs militærorden. Og 4. august nagler den nye Max-Josef-Ritter von Tubeuf jernkorset av 1. klasse på brystet til menig Adolf Hitler, den høyeste og mest sjeldne utmerkelsen som tildeles en mann i skyttergravene.

W. L. Diehl

Fulltreffer i kommandoposten

Rundt middagstid gir signalmennene den nye angrepsordren. Adolf Hitler er der igjen, ufortrødent og utrettelig i utførelsen av sin livsfarlige plikt. Han melder seg ofte frivillig til å ta de vanskeligste vandringene for en eller annen av sine kamerater, helt inn i frontlinjene som piskes gjennom av kuleregnet.

Klokken 01.30 settes det andre angrepet inn med artilleristøtte. Tapene for dem som rykker frem over åpent terreng, er igjen forferdelige. Bare noen få klarer å bryte seg inn i de første fiendtlige stillingene med bajonettene i nevene, tar fanger, og det er så langt det går. Den andre bataljonen forsøker forgjeves å komme sine fremskutte kamerater til

unnsetning. Lederen, reserveløytnant Schubert, faller under det første angrepet.

Nå begir regimentssjefen, oberstløytnant Engelhardt, seg personlig til den nordlige skogkanten. Med kikkerten orienterer han seg om situasjonen og speider etter det gunstigste stedet å bryte seg inn hos fienden. Men våkne øyne har allerede oppdaget ham. Han blir truffet av ramlende maskingeværild som flenger gjennom buskene til høyre og venstre, smadrer inn i stammene og sender rikosjetter gjennom luften. Adolf Hitler og menig Bachmann hopper frem og dekker ham med kroppene sine. Kommandanten, som er blitt hindret i å holde utkikk, spør Hitler forbauset: "Hvorfor det?" - "Vi vil ikke miste regimentssjefen vår for andre gang", er det beskjedne svaret. Kommandanten takker ham med et stille håndtrykk, som om det var en selvfølge.

17. november: Fiendens artilleriaktivitet. For en halv time siden hadde brigadesjefen, eksellense Grossmann, personlig gitt ordre om å avløse List-regimentet, som hadde forblødd. "Sørg for å komme tilbake", sa han til oberstløytnanten til slutt. Noen av kompanisjefene hadde allerede ankommet regimentshovedkvarteret for å motta ordren. På grunn av plassmangel må Adolf Hitler og kameratene hans forlate tilfluktsrommet for en kort stund. Så - klokken er litt over to - hveser det igjen. Et voldsomt brak - en fulltreffer midt i regimentets kommandoplass.

Adolf Hitler er en av de første som iler til for å hjelpe. Synet som møter ham er forferdelig.

Telefonsersjanten Kreitmaier, nestkommanderende Wimmenauer og en befalingsmann ligger døde under ruinene. Alvorlig såret er konstabel Ostberg, regimentets kommandosekretær, nestkommanderende Oberer og Martin. Øynene hans leter fortsatt etter den forgudede kommandanten. Er han også død? Så ser han oberstløytnanten synke stønnende bakover og hører ham mumle: "Jeg ville bare tjene mitt land!"

Adolf Hitler er ved hans side i ett sprang. Det samme er kamerat Bachmann. Kommandantens venstre hånd henger lemlestet ned, det høyre benet er rødt av blod - en granatsplint har gjennomboret hovedpulsåren, blodtapet er stort, bare rask hjelp kan redde dagen Hitler tenker seg ikke om, henter raskt en moskule, legger den rundt benet over det dype såret og surrer det med telefontråd for å stoppe den kraftige blødningen. Det virker, nødbandasjen er dyktig og fyller sin hensikt.

En regimentskamerat

Signalgiveren

I løpet av natten måtte jeg besøke III. bataljon, som lå i den sørlige delen av Roeux, to ganger med rapporter. Jeg ble ledsaget av Hitler, rapporteringsoffiseren. Vi kunne bruke Biache-jernbaneskjæringen som et kjærkomment skjul på en kort strekning. Snart måtte vi imidlertid forlate den og bevege oss ut i åpent terreng. Stien førte oss forbi to fremskutte kanoner. Så snart vi var i nærheten av dem, mottok fienden oss med en morderisk ild. Vi skjønte straks at vi var blitt siktet inn. Dette sløseriet med ammunisjon var selvfølgelig ikke rettet mot oss alene, men først og fremst mot kanonene, som engelskmannen må ha mistenkt for å være spesielt aktive i det øyeblikket. Hadde jeg vært alene, ville jeg uten å nøle ha søkt full dekning. Ingen kunne ha klandret meg for det. Rapporten som skulle avlegges, hadde ingen referanse til kampene i de utplasserte

bataljonene. Om den hadde kommet en eller flere timer senere, ville den ikke ha gjort den minste skade. Min følgesvenn var av en annen oppfatning. Han forsøkte å komme seg ut av heksegryten raskt og uten den minste forsinkelse, selvfølgelig ved å benytte enhver mulighet til å søke dekning.

Det var ofte slik med reportere at de måtte bevege seg i åpent lende under fiendens sterkeste ild, mens en slik bevegelse var ny for meg, til tross for mine år i skyttergravene. Jeg kunne selvfølgelig ikke være for sjenert og måtte følge etter. Og det var bra. Vi kom begge ut av faresonen med skinnet i behold.

Da vi kom oss tilbake, hadde vi knapt kommet i nærheten av kanonene igjen før fiendens trolldom begynte på nytt. Men heller ikke i mai var det noen stopp, og vi nådde den beskyttende jernbaneskjæringen uten skader, om enn dryppende av svette.

I de to påfølgende operasjonsperiodene i slaget ved Arras fikk jeg tildelt signalisten Adolf Hitler flere ganger som eskorte, og hver gang slapp vi uskadd fra det.

I løpet av disse dagene hadde jeg en vag følelse av at den journalisten var spesielt heldig, og det var mer naturlig at jeg også trodde jeg var mindre i fare i hans selskap.

Rapport fra en kamerat i frontlinjen

Den ukjente soldaten

Under kommandantens tale - han snakket om situasjonen og utbyggingen av stillingen - gikk forhenget opp, og Hitler kom inn, hilste så godt han kunne på grunn av den lave høyden i hulen, og overleverte en skriftlig rapport. Kommandanten skummet over den uten å avbryte talen og ga signal til signalmannen om at han kunne gå. Men da forhenget hadde trukket seg for, avbrøt majoren sin tale, og straks etter hevet han stemmen og pekte mot inngangen og sa: "Hvis jeg sender denne ordonnansen, vet jeg at oppdraget vil bli utført like godt som av den beste offiseren i regimentet mitt."

Vi ble forståelig nok forbauset over denne rosen. Major von Tubeuf hadde lenge vært kjent for oss som en leder som bare sjelden ga beskjedne ros, men denne rosen skulle verdsettes på en helt spesiell måte, for den gjaldt en soldat som kommandanten knapt kunne ha kjent navnet på.

Løytnant Adolf "Meyer

fra SS *Leitheft*, utgave 12, 1943

En bekjennelse

Vi tror på Adolf Hitler,
den udødelige lederen av vårt folk,
en unik evne til å forutse,
Den største personligheten gjennom tidene,
Han lever i våre hjerter i dag og for alltid.

Vi tror på hans hellige sak,
Kalt *New Order*,
oppfyllelsen av den ariske skjebne
i henhold til livets evige lover,
håp og fremtid for vår art på jorden.

Vi tror på bevegelsen hans,
hans lojale, udelte tilhengerskare,
som bærer hans navn
som et redskap for hans vilje,
innviet av helter og martyrer
- *den evige veien til frelse.*

HEIL HITLER!

Tenk det!

av Adolf Hitler (1923)

Når moren din blir gammel
Og du har blitt eldre,
Hvis du hva som pleide å være enkelt og uanstrengt,
har nå blitt en byrde,
Når hennes kjære, trofaste øyne
Jeg ser ikke lenger inn i livet slik jeg en gang gjorde,
Når deres slitne føtter
Ikke lenger ønsker å bære dem når du går -
Så strekker du ut armen for å støtte henne
Ledsag dem med gledelig glede -
Timen kommer da du gråter for henne
må følge deg til den siste korridoren!

Og hvis hun spør deg, så svar henne,
Og spør henne igjen, du snakker også!
Og spør henne igjen, og svar henne,
Ikke impulsivt, men med mild ro!
Og hun kan ikke helt forstå deg
Forklar alt til henne med glede;
Timen kommer, den bitre timen,
Siden munnen hennes ikke ber deg om noe mer!

NS Kampfruf nr. 89, mai-juni 1991 (102)

Kameraten

av Adolf Hitler (14. august 1916)

Når en av oss blir sliten,
Den andre passer på ham.
Hvis en av oss vil tvile,
Den andre ler plutselig.

Hvis en av oss skulle falle,
Den andre står for to;
For alle krigere har en gud
Kameratene på

Det var i krattet av Artoiswaldes

av Adolf Hitler

**Flandern - i Artois, våren 1916
Basert på en sann historie**

Det var i krattet i Artois-skogen...
dypt inne i skogen, på bloddryppende jord,
lå en fantastisk tysk kriger utstrakt
Og ropene hans hørtes i natten.
For ingenting... Intet ekko vekket ham...
Skulle han blø ihjel fritt som et spill,
Som dør såret i ensomhet?

Og så plutselig...
Tunge fottrinn nærmer seg fra høyre.
Han hører dem trampe ned i skogbunnen...
Og nytt håp spirer fra hans sjel.
Og nå fra venstre...
og nå fra begge sider...

To menn nærmer seg smertesengen hans
Det er en tysker og en franskmann.
Og begge ser på hverandre med et intenst blikk
Og truende holder de geværene sine klare.
Den tyske krigeren spør:
"Hva gjør du her?"
"Jeg ble slått av den fattigste mannens rop om hjelp."
"Det er fienden din!"
"Det er en person som lider!"

Og begge senker geværene sine ordløst.
Så flettet de hendene sine sammen
Og løftet forsiktig med spente muskler
Den sårede krigeren, som på en bære.
Og de bar den gjennom skogen sammen,
Helt til de kom til den tyske posteringskjeden.
"Nå er det gjort. Her er den lojale hatten hans."

Og franskmannen snur seg inn i skogen.
Men tyskeren griper hånden hans,
Ser inn i hans bekymrede øyne
Og sier til ham med illevarslende alvor:

"Jeg vet ikke hva skjebnen har i vente for oss,
Som hersker uutgrunnelig i stjernene.
Kanskje jeg faller, et offer for kulen din.
Kanskje min vil strekke deg ned i sanden -
Fordi kampene er vilkårlige,
Men uansett hva som måtte komme:
Vi lever bare de innviede timene,
Siden mennesket har funnet seg selv i mennesket...
Og nå farvel! Og måtte Gud lede deg!"

Stille heltemot

av Adolf Hitler
Pasewalk, 2. november 1918

I lys såing stille hvilende
Dødelig sårede krigere som kommer ut av varme kamper
De blodige merkene av ødeleggelse brakt;
Men reddet fra jernhagl.

Og stille og alvorlige, lenket til sin plikt,
Omsorgsfulle, myke, milde kvinnehender
De takknemlige krigerne, som til slutt
Vi har allerede satset på livet med døden.

I deres trofaste omsorg som sunne
Alle hjertene og alle de dype sårene,
Når de ofte slitne øynene ser vennlige ut.

Ja, det er slik våre ekte tyske kvinner er.
De ser sine kjære skilles for alltid
Og de vier livet sitt til andre menneskers lidelse.

Skogens æreskirkegård i Pasewalk

av Adolf Hitler
Pasewalk, 11. november 1918

Du fortjener det for vår skyld,
At vi begraver deg der,
Hvor tyske eiker skygger for din grav.
Hun, symbolet på frihet, styrke og liv
Å være det vakreste smykket
Gitt rundt graven din.
I den tyske skogen, hvor den tyske ånden lever,
Den stille lunden der du hviler i fred,
Tusener vil hedre ham om tusen år,
La oss gå inn i skogens dyp,
La oss komme til gravene deres,
Da hemmer vi trinnet,
Fordi du snakker til oss alle,
Så du lever evig, selv om kroppen din for lengst har forråtnet.

På radiovakt

av Adolf Hitler
Flandern, 29. juli 1917

Natten er svart, vinden blåser svakt og mildt
Gjennom grenene hersker dyp ro overalt!
På avstand hviner maskinene i takt.

Kameratene sover i teltet ved siden av
Og drømmer om sine kjære der hjemme,
Bare jeg alene sitter vakt ved apparatet
Og hør ut i kamprommet.

Så jeg sitter hele natten og venter
Og føle en dyp lykkefølelse dagen derpå,
Når speidergruppen rapporterer til meg på rapporteringskanalen,
Han hadde vendt uskadd tilbake fra fiendtlig krigføring.

"Blå hvit og svart og hvit rød"

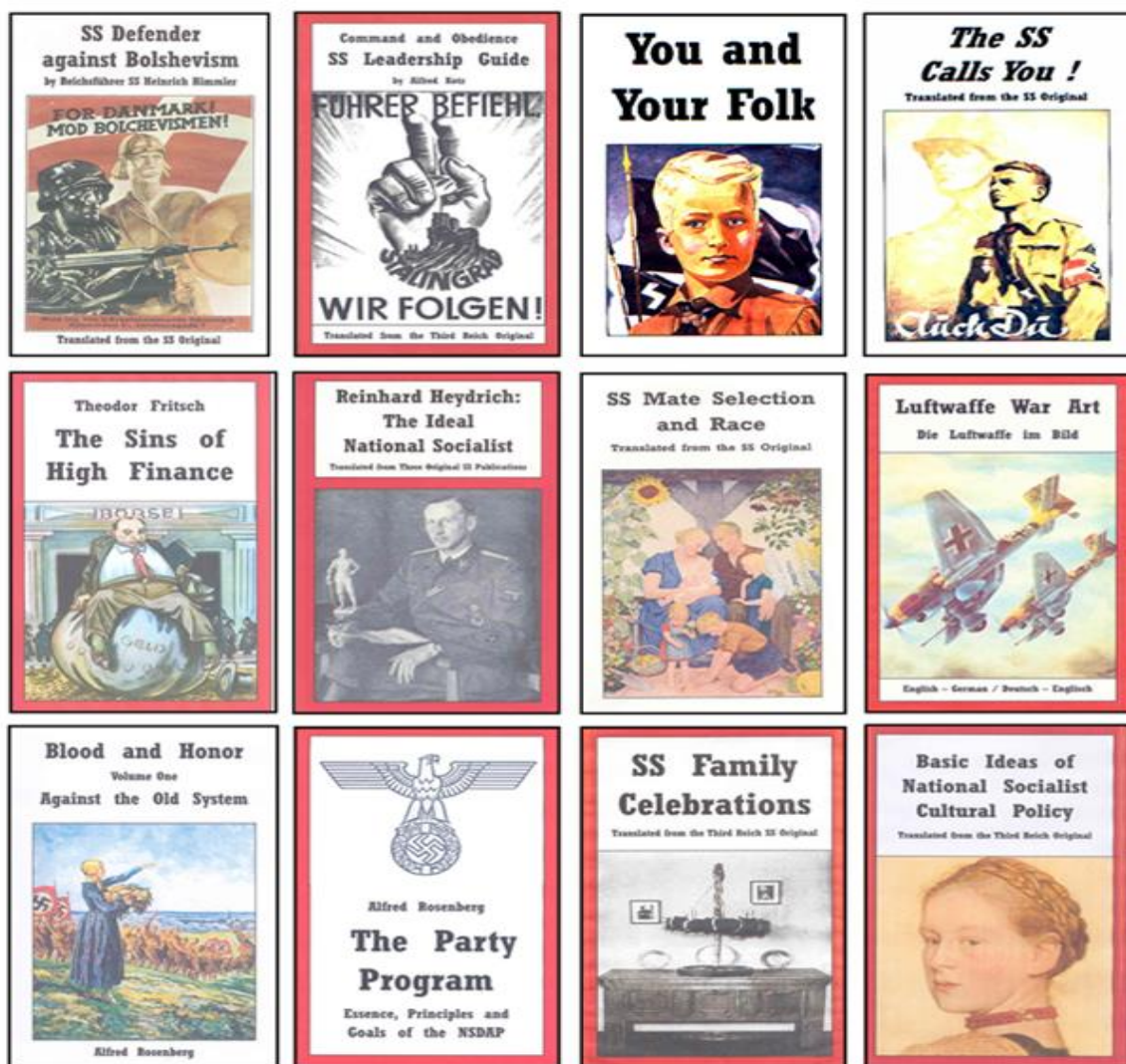
av Adolf Hitler
[Vestfronten], 4. august 1917

Omringet av fiendens hær,
Utallige som havets sand,
Franskmannen, Ruß' og Britt,
De små bjefferne med.

Og vi - i het kamp
Vi holder vakt over flagget
Trofast inntil døden
Blå-hvit og svart-hvit-rød

Millioner av mennesker er i harnisk,
Og ikke velte tårnet,
De slepte med seg hjelpere hit,
Fra Rødehavet til Gulehavet.

Men vidunderlig trassig og sterk,
Vakten på margen vår,
Trofast inntil døden
Blå-hvit og svart-hvit-rød.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**